

Hoofdstuk 131

Lieve kleinkinderen,

Hoeveel Nederlanders kijken elke ochtend even in de krant om naar hun horoscoop te kijken? Wat zal deze dag hen brengen? Geluk of iets minder geluk? Is het zinvol om vandaag nog vlug een lot in de staatloterij te kopen? Je kunt nooit weten. Of moet je vandaag extra voorzichtig zijn in het verkeer? Een ongeluk heb je zomaar....

Voor sommige mensen of zijn het er veel, is een horoscoop erg belangrijk.

Hoofdstuk 131 - ‘Vuur van God’ - 2 Koningen 1

Koning Achab, de zoon van Omri was gestorven en begraven. Zijn zoon Ahazia was koning in zijn plaats geworden. Hij had van zijn ouders een mooie naam gekregen. Zijn naam Ahazia betekende: God is verheven, de Heer is de machtige, de HEERE houdt je vast.

Maar al heel snel werd duidelijk dat deze koning niets beter was dan zijn vader en moeder. Hij diende het gouden kalf in Bethel en boog zich voor de onreine goden van zijn moeder Izébel.

In het tweede jaar van zijn regering stond hij eens in de bovenkamer van zijn paleis uit het raam te kijken. Hij boog zich een beetje te ver naar buiten en o wat erg, hij viel vanuit dat venster naar beneden. Met een harde klap kwam hij op de stenen van het binnenplein terecht. Zijn dienaren droegen hem naar binnen en legden hem op zijn bed. De dokters kwamen, maar zij konden hem met al hun toverspreuken niet helpen.

Terwijl hij daar met zoveel pijn op bed lag, dacht hij aan zijn toekomst. Hoe zou die eruit zien? Hij wilde graag weten wat hem te wachten stond.

Baäl-Zebub, de god van de muggen.

Daarom stuurde hij zijn boodschappers erop uit. Nee, niet naar de profeet Micha om een Godswoord te vragen. Die profeet had zijn vader genoeg ellende bezorgd. Koning Ahazia stuurde boden naar het land van de Filistijnen, naar de tempel van Baäl-Zebub, de god van de stad Ekron. Deze god stond tot in verre omstreken bekend als de god-van-de-muggen. Deze god kon ziektes naar je sturen, maar ook kon hij je genezen van alle kwalen. Vol spanning wachtte Ahazia op welk bericht zijn dienaren hem zouden brengen. Maar de reis heen en terug van Samaria naar Ekron duurde wel een aantal dagen.

Heel verbaasd zag Ahazia zijn dienaren al dezelfde dag terugkomen. Zo snel hadden ze nooit in Ekron geweest kunnen zijn.

Streng vroeg hij: ‘Waar komen jullie vandaan?’

‘O koning, u moet niet kwaad op ons worden, maar nog maar net buiten de stad kwam er een man op ons af die tegen ons zei: ‘Ga terug naar jullie koning en zeg tegen hem: Zo zegt de Heer, is er dan geen God in Israël dat jij boodschappers stuurt naar Baäl-Zebub, de god in Ekron? Daarom zal je niet weer opstaan van het bed, waar jij nu op ligt. **Jij zult sterven!**’

De koning werd zo wit als een doek en zijn handen trilden toen hij vroeg: ‘Hoe zag die man eruit, die dit tegen jullie zei?’

‘Koning, hij was een man van dik in de vijftig. Hij had veel haar op zijn lichaam, droeg een profetenmantel en had een leren gordel om.’

‘Dan moet dat de profeet Elia geweest zijn,’ antwoordde de koning.

Ja, hij wist het wel. Dit was de oude vijand van zijn vader. Hij was een machtige Godsmann en wanneer hij dit vloekwoord van die profeet niet dadelijk stopte, dan was hij niet meer te redden. *Die profeet moest dood! Dan nam hij zijn vloekspreuk mee zijn graf in.*

Nog geen uur later was er een officier met vijftig soldaten op weg om Elia op te halen.

‘Waag het niet en om zonder die ongeluksprofeet terug te komen!’ was het laatste bevel dat koning Ahazia gaf.

De officier marcheerde met zijn soldaten naar de plek waar de profeet Elia moest zijn. Deze officier was een moedig man, die van aanpakken wist en gewend was om te commanderen. Die profeet Elia moest een machtig man zijn, maar met zijn vijftig soldaten zou hij hem wel de baas kunnen.

Niet eens zo ver buiten de stad zagen ze Elia op een heuvel naast de weg zitten. Elia vluchtte niet toen hij ze zag aankomen. Hij smeekte ook niet om genade. De officier ergerde zich aan die profeet, die daar zo prinsheerlijk in het zonnetje zat. Die man, die de koning de zogenaamde waarheid durfde te zeggen! Hij trok zijn zwaard en met zijn zware soldatenstem schreeuwde hij: *‘Hé jij, man van God, kom ogenblikkelijk hier!’*

Elia hoorde het en werd vreselijk kwaad. Lang geleden had hij zich bang laten maken door een boodschapper van koningin Izébel, maar dat overkwam hem nu niet weer. Hij ging niet op de vlucht, zelfs niet voor geen officier met vijftig soldaten. En die officier daar beneden op de weg, dacht die nu werkelijk dat hij een profeet des Heren kon commanderen?

‘Man van God,’ had hij geroepen, maar zoals hij het in zijn dialect uitsprak, klonk het net alsof hij ‘Vuur van God’ riep.

Ineens wist Elia wat hem te doen stond. Streng riep hij: ‘Als ik dan een man van God ben, dan mag er vuur uit de hemel komen en u en uw vijftig soldaten doden.’

Hij had de woorden nog maar nauwelijks uitgesproken of de bliksem sloeg naar beneden en doodde de officier en zijn vijftig soldaten.

‘Dan mag er vuur uit de hemel komen....’

Elia zag ze daar liggen en hij voelde zijn hart bonzen. Zo machtig was zijn God! De Heer hoorde hem, zijn profeet Elia en doodde zijn vijanden met vuur.

Nu kon koning Ahazia en het hele volk zien hoe machtig de Here God was. Niet te vergelijken met die muggengod van de Filistijnen! Als koning Ahazia nu ook eens spijt kreeg, net zoals eens zijn vader Achab spijt had gehad, wie weet wilde God hem dan wel weer beter maken.

Maar koning Ahazia kreeg geen spijt. Nee, in plaats daarvan stuurde hij weer een officier met vijftig soldaten om Elia gevangen te nemen.

De tweede officier was nog doldriester en onverschilliger dan zijn collega was geweest. Die profeet daar boven op dat heuveltje kreeg hem niet in z'n macht!

En nog luider dan zijn collega eerder riep hij: Hé jij, man van God, kom ogenblikkelijk naar beneden!’
Elia gaf precies hetzelfde antwoord als de eerste keer. En weer bliksemde het vanuit de hoge en doodde het vuur de officier met zijn soldaten.

Nog altijd zat Elia op de heuvel en keek naar al die lijken van de soldaten. Wanneer zou koning Ahazia inzien, dat alleen God de Heer was? Moesten er eerst nog meer doden vallen? Zou hij zijn hele leger op hem afsturen? Hoe was het mogelijk dat die man Ahazia, die al met één been in z’n graf stond zich zo verzette tegen de Heer?

Maar koning Ahazia ging door op zijn zelfgekozen weg. Weer stuurde hij een afdeling soldaten naar de heuvel waar Elia was. De profeet zag ze aankomen. De speren van de soldaten flikkerden wreed in de late zon. Dus de zoon van Izébel gaf het niet op. Moest hij nu weer bidden om Gods wraak? Moesten er nu weer vijftig jonge mannen sterven omdat de koning niet wilde buigen voor de God van Israël? Mocht dit zo wel doorgaan? Jazeker, hij was een man van het vuur en de storm en de Heer zou zijn gebed zeker verhoren, maar hij durfde bijna niet meer!

De officier stond stil bij de lijken van de soldaten. Hij schrok. Maar dit kon zo niet doorgaan. Hij liet zijn soldaten op de weg staan en zelf klom hij bij de heuvel omhoog. Op gepaste afstand liet hij zich op de grond vallen. ‘O Godsman,’ smeekte hij, ‘u heeft vuur van de hemel gebeden en dat heeft deze soldaten gedood. Ik smeed u, spaar het leven van mijn soldaten. Dood ons alstublieft niet.’

Nog voordat Elia een antwoord kon bedenken, sprak de Heer tot Elia: ‘Ga met deze officier mee en wees niet bang.’

Direct ging Elia met de soldaten mee naar het paleis van koning Ahazia. Nee, hij was niet bang, toen hij voor het bed van de koning stond. Streng zei hij tegen Ahazia: ‘Zo zegt de Heer, omdat jij je dienaren naar Baäl-Zebub hebt gestuurd - alsof er geen God in Israël zou zijn, die jij had kunnen vragen - daarom zal jij niet meer van je bed afkomen. Jij zult de dood sterven!’

Hoewel koning Ahazia de profeet haatte, durfde hij niets meer te zeggen. Vrij kon de profeet Elia het paleis uitlopen en gaan waarheen hij wilde.

Niet lang daarna stierf koning Ahazia. Hij werd begraven in het familiegraf in Samaria. Hij was maar twee jaar koning geweest. Zijn vroege dood was een teken van God.

De jonge koning had God de Heer verlaten en de afgoden gediend. Nu had God hem losgelaten en zelfs de mooie naam die zijn ouders hem gegeven hadden, kon hem niet meer helpen....

Zijn broer Joram werd koning in zijn plaats.